REVOLT

Mjesečni glasnik Kreativističko
Broj XXXIX - rujan 2015.

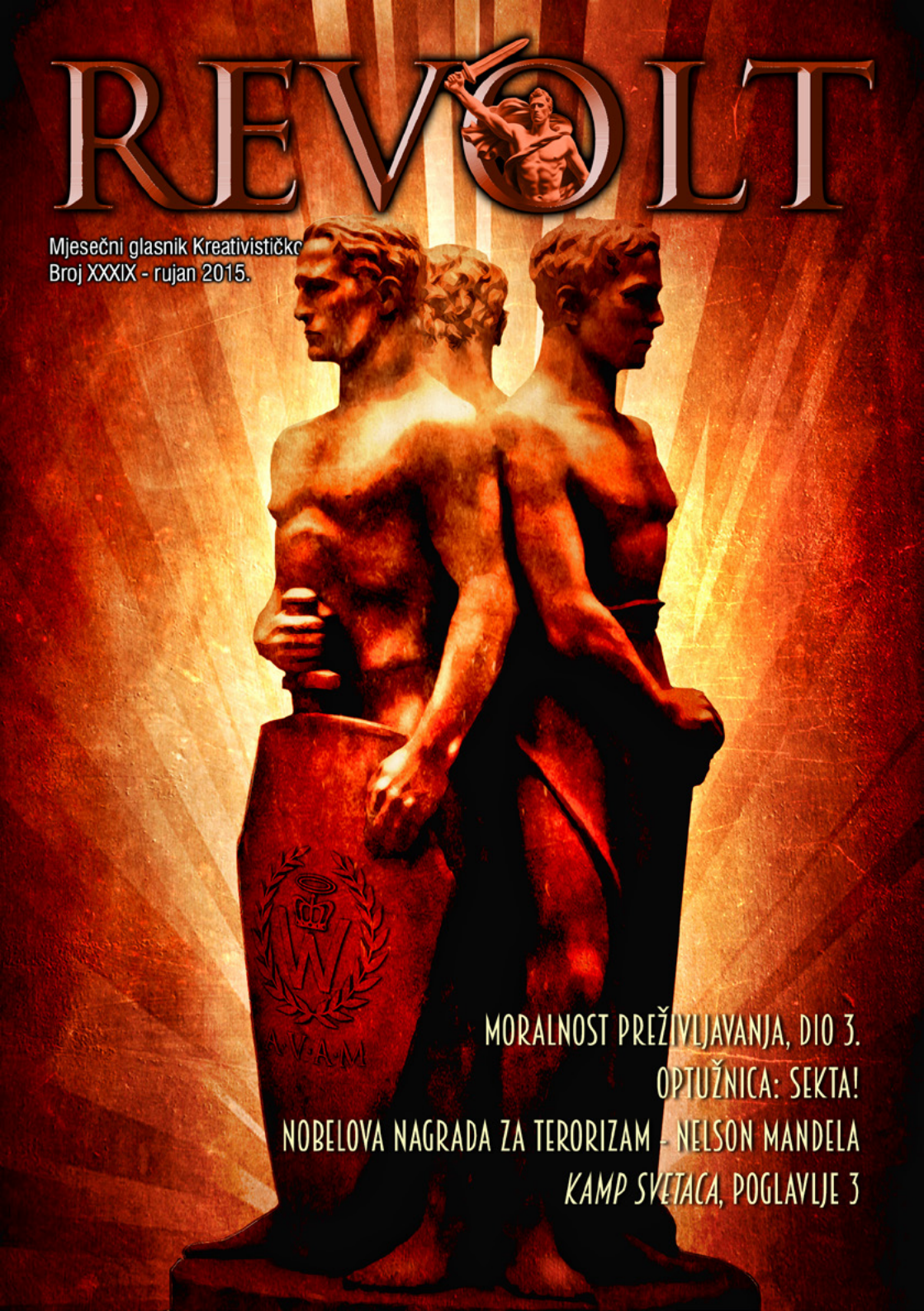

MORALNOST PREŽIVLJAVANJA, DIO 3.

OPTUŽNICA: SEKTA!

NOBELOVA NAGRADA ZA TERORIZAM - NELSON MANDELA

KAMP SVETACA, POGLAVLJE 3

RIJEČ'CA, DVIJE...

Došlo je vrijeme da se obratimo i vama, našim vjernim čitateljima. Mnogi nisu niti primijetili, a nismo niti mi, no prošlo je više od tri godine otkako je izašao prvi broj Revolta, tamo još u travnju 2012. Kroz tih par godina, trudili smo se donijeti vam neke dublje teme, otvoriti vaše umove i potaknuti vas na razmišljanje o onome što mi smatramo presudnim za naš opstanak.

Revolt pritom nikada nije bio magazin koji se bilo čime financirao, osim ako pod financiranje ne ubrajate isključivo našu dobru volju i trud.

Ovim putem ukratko smo se željeli zahvaliti na tome što nas pratite, kao i na kritikama i prije svega pohvalama, kako za tekstove, tako i dizajn. Ovaj magazin postoji radi vas, ali i radi onih kojima tek treba otvoriti oči, kako bi barem malo jasnije vidjeli uzroke mnogih problema u našem „modernom" okruženju, ali i pronašli rješenja za njih.

Neki od vas predlagali su izdavanje Revolta u tiskanom obliku, no to nažalost nije moguće iz više razloga. Prvi je svakako taj da u tom slučaju ne bi bilo baš praktično takav fizički oblik, a time i poruku, poslati do svih onih kojima inače to šaljemo elektronskim putem. Drugi je problem onaj financijske prirode, a treći dakako onaj vezan za našu osobnu sigurnost.

No, pored toga, vjerujemo da naši tekstovi nisu niti prekratki niti predugi za ovaj format, te da svakome od vas nije problem izdvojiti nekih pola sata za čitanje članaka.

S poštovanjem,

Uredništvo magazina Revolt

Moralnost preživljavanja | dio 3.

Priredila : Mogila

Dvostruki kod morala

Zašto je rasa važna? Odgovor leži u biologiji gena te u utjecaju genetskog nasljeđa na altruizam. Mnogo desetljeća, altruizam je bio paradoks za teorije evolucije. Sam Darwin shvatio je da je altruizam teško objasniti u smislu individualnog „preživljavanja najsposobnijih." U svojoj knjizi, Rasa, evolucija i ponašanje, autor Philipe Rushton piše, „Ako se najviše altruistički članovi skupine žrtvuju za druge, oni podliježu riziku ostavljanja manje potomaka kojima bi proslijedili upravo gene koji upravljaju altruističkim ponašanjem. Dakle, altruizam bi odabirao protivljenje, a sebičnost zalaganje."

Rushton predlaže da se ovaj paradoks riješi teorijom genetičke sličnosti, područjem kojim se prvi bavio biolog W. D. Hamilton. Rushton piše:

„*Procesom poznatim kao odabir srodstva, pojedinci mogu povećati svoju uključujuću sposobnost umjesto samo individualne sposobnosti povećanjem uspješnog razmnožavanja i sebe samih i svojih genetskih rođaka … Geni su ti koji opstaju i koji se prenose dalje, a neki od istih gena neće se pronaći samo u direktnom potomstvu, veći i u rođacima, nećacima, praunucima … Stoga, iz evolucijske perspektive, altruizam je sredstvo koje pomaže genima da se šire.*"

Tijekom vremena, odabir srodnika rezultirao je u dvostrukom kodu morala, altruističkom kodu za one genetski bliske i ne-altruističkom kodu za sve ostale. Antropolozi su sugerirali da ljudi evoluiraju kroz proces migracije i plemenskog ratovanja među skupinama sastavljenim od genetski povezanih pojedinaca. U Novoj teoriji ljudske evolucije, Arthur Keith je napisao: „*Proces koji osigurava evoluciju izolirane skupine čovječanstva je kombinacija dvaju načela … odnosno, suradnje s natjecanjem … Držim da je od samog početka ljudske evolucije ponašanje svake lokalne*

skupine regulirano s dva koda morala, što je Herbert Spencer nazvao 'kodom prijateljstva' i 'kodom neprijateljstva'."

Garrett Hardin piše, „*Osnovno obilježje plemena je da bi trebalo slijediti dvostruki standard morala – jedan za ponašanje unutar skupine, drugi prema drugim skupinama.*" Odnosi unutar skupine obilježeni su suradnjom dok su odnosi prema drugim skupinama obilježeni konfliktom. Liberali su pokušali diskreditirati ulogu plemenskog sukoba, tvrdeći da su se takve razlike izgubile kako su skupine dosegle veličinu nacija. No, čineći tako, propustili su najvažniju poruku o teoriji genetske sličnosti. Nacionalne etničke skupine predstavljaju rast i konsolidaciju genetski srodnih plemena tokom vremena.

Razlika u odnosima unutar skupine i prema van postoji i danas; samo je bojno polje to koje se promijenilo. Plemensko ratovanje zamijenio je teritorijalni iredentizam i natjecanje u natalitetu.

Liberalna kampanja u pogledu eliminacije nacionale, kulturne ili rasne solidarnosti među Zapadnjacima provedena je uglavnom u nadi da će ukidanjem „plemena" započeti eru svjetskog mira. Međutim, plemena se ne mogu ukinuti. Što je još gore, svaka idealistička skupina koja jednostrano narušava svoj vlastiti plemenski smisao biti će obrisana od strane skupina koje su svoj zadržale. Osim ako se trenutni smjer ne promijeni, Zapad će biti uništen u ovom novom obliku biološkog ratovanja.

Dvostruki kod morala je, dakle, kamen na kojem se mora temeljiti svaki trajni moralni poredak. To je ujedno i odgovor na pitanje krajnje etičnosti: „Da li je moralno da etničke skupine traže svoj opstanak?" Budući da je nemoguće eliminirati „plemena" iz čovječanstva, odgovor na to pitanje mora biti „Da." Ono što je izgrađeno na osnovama vječnih zakona prirode, ili ako hoćete, univerzuma, ne može biti nemoralno.

Univerzalisti su pokušali i pokušavati će i dalje načiniti karikaturu od dvostrukog koda morala na način da će reći da je to dvostruki standard. Međutim, u praksi to vidimo svaki dan, ali naprosto ne primjećujemo. Bez toga, niti jedna skupina, bila to obitelj, klub, korporacija, politička stranka, nacija ili rasa, ne bi postojala. Time se skupine odvajaju između članova i ne-članova. Zaposlenici iste tvrtke tretiraju ostale na različit način od onoga na koji tretiraju konkurente. Članovi iste političke stranke surađuju međusobno i vode bitku protiv svojih protivnika. Vrlo je jednostavno previdjeti dvostruki kod morala upravo zato što je on fundamentalni dio ljudske prirode i on je oduvijek tu.

„Kod prijateljstva, kod neprijateljstva" objašnjavaju rasnu vjernost. Oni su produžetak biološke nužne činjenice da roditelji vole svoju djecu više od tuđe djece. Takvi osjećaji su normalni i prirodni. Ipak „rasizam" je postao riječ za proklinjanje koja zaustavlja svaku raspravu. Oni koji koriste tu riječ kao oružje, kažu kako je rasna vjernost rasizam kada ju provode bijelci, ali je opravdani ponos kada ju provode ne-bijelci. Ta riječ jednostavna označava sredstvo ostvarivanja moći nad ljudima koji su prešli moralne skrupule ●

“antifašizam”
uvijek za
jedno ubojstvo
predaleko od utopije

OPTUŽNICA: SEKTA!

PRIREDILI: VELIMOR I BART (TCM POLJSKA)

Otkako je Kreativizam ušao na ove prostore prije dosta godina, neprekidno su se njegovi pristaše suočavali s različitim prozivkama, osudama i provokacijama, najčešće od „istomišljenika," a jedna od čestih, ne samo kod nas, bila je da je Kreativistički pokret – sekta!

Ako malo „prodaskate" po bespućima Interneta, naići ćete slične epitete vezane uz nas i naše ime. Jedan takav tekst napisan je na temu „najbizarnijih religija na svijetu," a među njih je svrstan i Kreativizam. Štoviše, Kreativizam je nazvan i jednom od „najopasnijih sekta" na svijetu! Takva osuda tragična je do te mjere da smo se iskreno plakali… od smijeha, vidjevši kakve sve nebuloze netko piše o nama.

Kreativisti su tako svrstani među „top 10 opakih svjetskih sekti," u rangu s religijskim skupinama za koje većina nas, ali niti vas vjerojatno nije niti čula. Primjer toga je indijska skupina pod nazivom „Rajneesh," koja je izvela prvi bio-teroristički napad u SAD-u, tako što su hranu u jednom restoranu kontaminirali salmonelom. Drugi primjer je recimo (začudo) američka skupina poznata pod imenom „Children of God." Ova „božja dječica" kao glavnu nit vodilju svoje vjere imali su spolni odnos s djecom, što su smatrali ne samo normalnim, već i božanskim!

Kao Kreativisti, pokušat ćemo ovdje objasniti otkuda ovakve optužbe prema nama, ali istovremeno ih otkloniti.

Definicije, definicije…

Svatko tko čuje riječ „sekta" odmah dobije neki osjećaj nelagode, a mi sami nismo iznimke od toga. No, što riječ „sekta" zapravo znači? Pojam je to koji je stvoren raskolima unutar određenih religijskih skupina, putem čega se stvara nova vlastita zajednica, dok se u isto vrijeme ne odbacuju nužno čitave ideje matične religije. Stoga, sekta nije ništa drugo doli segment neke postojeće religijske skupine.

U skladu s time, kršćanstvo se može nazvati sektom judaizma; katolicizam, pravoslavlje, pa i svima poznata „sekta“ Jehovinih svjedoka mogu se smatrati sektama kršćanstva. Možda bi se ovdje mogao uvesti pojam „pod-sekte?“ Kao još jedan ogranak postojeće sekte.

Onima koji su imalo upoznati s idealima Kreativizma, već sad mogu zaključiti kako naš Pokret nema nikakve veze s „kultovima“ ili „sektama,“ jer on nije ogranak niti jedne postojeće vjerske dogme. Upravo suprotno, naši ideali možda nisu originalni u smislu da ih je izmislio Klassen, ali su originalni u smislu ideologije i načela koja slijedimo, a koja nisu dijelom niti jedne druge religije ili filozofije i nauke, izuzevši možda jednim dijelom nacionalsocijalizam, koji je ipak politička ideologija. Dakle, nema „sektarenja“ i „raskola“ – nema sekte! No, nastavimo dalje.

Novac, novac, novac

Slijedeći dio ne spada u definicije, ali se može smatrati karakteristikom većine sekti. Mnogo puta smo mogli čuti putem medija ili jednostavno od samih pripadnika, kako vođe tih religijskih skupina često imaju tendenciju stjecanja imovine od svojih sljedbenika pri čemu ih često puta prisiljavaju da doniraju sva svoja materijalna dobra dotičnoj skupini, odnosno onima koji ju vode. Neki od sljedbenika to čine dobrovoljno uslijed uvjerljive indoktrinacije i često teških mentalnih poremećaja, dok drugi to čine pod prisilom. Postoji čitav niz slučajeva gdje su mnogi ljudi ostali bez bogatstava i imovine, dajući ju u ruke vođama novonastalih sekti, koje su nerijetko ubrzo nakon toga netragom nestajale.

Začudo, Kreativistički pokret nikad i u niti jednom trenutku svoje povijesti, od svojih potencijalnih članova i simpatizera nije nikada tražio novac za „spas njihovih duša,“ kao što je slučaj u brojnim religijama, bilo danas ili kroz povijest. Pokret se uvijek financirao iz vlastitog džepa članova i putem prodaje promotivnih materijala poput knjiga, odjevnih predmeta i slično. Jasno, donacije nitko neće odbiti, ali one su isključivo stvar dobre volje pojedinaca, a nikako obveza.

Podčinjenost i manjak slobode mišljenja

Većina religija, nevažno koliko su velike po pitanju brojki ili po vijeku trajanja, imaju neko vrhovno tijelo čiji put slijede pristaše te religije. U katolicizmu to je papa, u islamu (ovisno o kojoj frakciji - sekti je riječ) to je ajatolah ili imam i tako dalje. Međutim, kada je riječ o „sektama“ susrećemo se s pojmom „guru“ koji označava vođe zajednica. U nekim slučajevima oni se sami prozivaju „mesijama,“ po uzoru na Isusa, jer sebe smatraju njegovim reinkarnacijama ili pak potpuno novim „Isusima.“

Snažne indoktrinacije u sektama od strane „gurua“ dovode do toga da članovi vide samo put koji je vođa označio, a ne pokušavaju napraviti vlastitu interpretaciju ili dati svoje mišljenje o nečemu, što često rezultira potpunim odvajanjem od stvarnosti i drugih stvari koje su bitne u životu.

Upravo poput tih religijskih skupina i Kreativizam ima vođu, jer princip vodstva je nešto za što smatramo da vodi dosljednosti unutar pokreta. Na sličan način funkcioniraju sve političke i društvene skupine ljudi, a tako je bilo oduvijek. Sve skupine su imale osobu koja je davala glavnu ideju i način prema kojem se orijentiraju članovi, pristaše i simpatizeri te skupine. Ako pogledamo malo šire, svaka tvrtka, pogotovo uspješna, ima vodstvo koje čini pojedinac ili pak neka mala skupina ljudi.

Međutim, kad je riječ o Kreativizmu, postoji sloboda mišljenja. Ne znači to nužno da će se svi međusobno slagati oko nečijeg mišljenja; naprotiv, često će doći do prepirke, možda i svađe, pa čak i razilaženja, ali nitko vam ne može i neće zabraniti da imate svoje mišljenje o bilo čemu. Kada govorimo o razilaženju, pritom mislimo na one koji više ne žele aktivno sudjelovati u djelovanju. Čak i oni koji možda napuste ideale rasne lojalnosti nisu nikakve mete nasilja, jer takvo nešto strogo odbacujemo.

Kreativisti vjeruju u razum, logiku i poučne lekcije koje su se odvile u prošlosti. Naši ideali uče nas o slobodi razmišljanja, prikupljanju činjenica i teorija, a posebno praktičnih iskustava. On rastereću um od okova teizma, bogova, duhova, utvara, babaroga i sličnog, a opet ne ostavlja duhovnu prazninu, jer, kao što smo već pisali, duhovnost nije povezana s božanstvima, a bez nje rijetko tko može opstati i pritom biti normalno biće. Kreativizam se čak niti ne opire poganizmu, iako se on kao takav tretira među nama kako isključivo društveni folklor posvećen štovanju Prirode i prirodnih pojava, a koji je dio tradicije bijelih naroda od vremena koja su preteča dobu širenja novih stranih vjerovanja. Da, oni zlobni naći će u tekstovima nekih od naših knjiga kritike na račun primjerice Odinizma, no, upravo ovdje smo naveli kako se nešto takvo može gledati s naše strane, a opet, imamo poštovanja prema svim onima koji rasnu vjernost i aktivno sudjelovanje stavljaju ispred tih drugih vjerovanja. Upravo u tome leži nasa sloboda razmišljanja. Biti Kreativist ne znači biti zatucan, već otvoren za razgovor potkrijepljen obostranim argumentima.

Apokalipsa

Brojne sekte izrazito vole stvarati vizije sudnjeg dana, apokalipse ili bilo čega sličnog tome. Ovakve vizije direktno su povezane s indoktrinacijom, u kojoj članovi zajednice putem onečišćenja uma gube dodir sa stvarnošću i smatraju to produhovljenošću. Ta zaluđenost vizijama o „raju“ s „one strane groba“ smatra se ciljem kojim se brojni smrtnici samozavaravaju, pa se svemu onome što je dobro pridaje značaj da je „došlo od boga,“ a ono što je loše je ili „iz pakla“ ili je pak „kušnja.“ Primjer toga možete vidjeti u skupini nazvanoj „Peoples Temple;“ čiji su sljedbenici, indoktrinirani, odsječeni od stvarnosti i potpuno zavedeni počinili masovno samoubojstvo, njih oko 900!

„Gurui“ koji često vrlo dobro poznaju psihologiju masa, a ona se razlikuje kod pojedinca kad je sam i kod pojedinca kad je u skupini ljudi. S tom činjenicom, „gurui“ stvaraju vizije koje doslovce ponavljanjem guraju u umove ljudi, a ponajviše djece, čiji umovi su „spužve,“ a te vizije dijelom su svakodnevnog života i uvelike utječu na njega, kao i na posao, odnose u obitelji, samopouzdanje, društvene odnose i civilizaciju općenito.

S obzirom na povijesne događaje i činjenice proizašle iz njih, Kreativisti zdravorazumski i detaljno sagledavaju probleme, ne samo po pitanju naše rasne borbe, već i u svakodnevnom životu. Hej, pa mnogi od nas su također bili nekad dijelom jedne od najraširenijih religija, ali su se u određenim trenucima doslovno oslobodili tereta razmišljanja o tome, a to raterećenje znači itekako mnogo.

Kreativizam je pokušaj da se ponižena i pretučena bijela rasa u cijelosti digne s koljena i da joj se pruži put prema boljoj i stabilnijoj budućnosti. On nikada neće zamijeniti nacionalizam pojedinih naroda, jer to mu nije niti cilj – cilj je jedino ujedinjenost tih bijelih nacija u sagledavanju očitih zajedničkih problema i u njihovom rješavanju.

Vanjski svijet

Jedna od posljednjih, ali i ne manje važnih točaka u potpunoj slici sekti je indoktrinacija ljudi na način da se pojedinca gotovo u potpunosti odsječe od okolnog svijeta i da se njegova pažnja usmjeri na vjersku zajednicu. Mnogi takvi pripadnici sekti često gube kontakt s obitelji, društvom, zakonom… Na takav način nastaju oni „mirni, tihi i povučeni“ pojedinci koji su nerijetko spremni učiniti sve ono što im „gurui“ kažu. Čovjek izgubi svoju vlastitu volju, a potom se jednostavno usadi u njega nešto drugo, jer on dobrovoljno dopušta da se u njegovom umu zamijeni izgubljeno bilo čime samo da bi se ostalo dijelom nove zajednice i kako ga se ne bi isključilo.

Nasuprot tome, Kreativizam uči da se bude otvoren, hrabar, odvažan i prijateljski nastrojen te što svestraniji. On daje snagu da se kao pojedinac bori s problemima u kojima se nalazi, a ne da od problema bježi u „paralelne svjetove.“ Kreativizam ne promovira odvajanje od društva i svijeta, već promovira aktivno sudjelovanje u njemu i to ne isključivo po rasnom pitanju, već po svim temeljima koji čine jedno

zdravo društvo. Biti Kreativistom znači biti pozitivan primjer drugima, u što je moguće više stvari, a sve za boljitak šire zajednice i njenih članova koji ne moraju nužno dijeliti čak niti ista stajališta.

Zašto je Kreativizam okićen epitetom „sekte?

Padaju nam na um dva razloga. Prvi je nedostatak znanja i obrazovanosti po pitanju što sekta zaista jest i koje su njene značajke. Neznanje vodi besmislenim vjerovanjima i suludim pretpostavkama baziranima na mitomaniji da bilo kakva vjerska ili ideološka skupina koja ne spada među četiri brojčano nadmoćne, jednostavno nije društveno prihvatljiva i automatski biva odbačena neovisno o tome što svi njeni ideali zagovaraju napredak skupine među kojom se i širi. Ukratko, ako niste sljedbenik kršćanstva, islama, judaizma, budizma ili hinduizma – vi ste sektaš, pa makar imali tisuće dobrih nakana, ideja i enormnu količinu pozitivne energije koju želite prenijeti na one koje smatrate svojom braćom!

Drugi razlog je nešto drugačije prirode. Naši ideali i naša filozofija oštro i otvoreno je napadala i još uvijek napada moderna razmišljanja, neke stoljećima usvajane izvrnute ideje i političku korektnost. Kao što je pisao Bob Whitaker, svako društvo je svoja vlastita „hereza," često skrivena pod drugim imenom. Za kršćane je hereza bilo i ostalo „poganstvo" ili jednostavno odbacivanje kršćanskih načela; za komuniste je svaki neprijatelj bio „fašist" ili „klasni neprijatelj." Stoga, za uništeno društvo opsjednuto duhovima multikulturalizma i izvrnutim „duhovima," mi smo „sektaši."

Taj pojam jamačno će ostati i dalje jedan od epiteta kojima će nas kititi, posebno oni koji se vole licemjerno smatrati „uzvišenima," a pritom su i sami dijelom sekti, koje eto, imaju mnogo više članova, pa se iz neznanja smatraju „boljim" i „ispravnijim" od drugih ●

MASOVNA
IMIGRACIJA
GENOCID
BIJELIH
NACIJA

Nobelova nagrada za terorizam: NELSON MANDELA

Priredio: Gammadion

Diljem svijeta, Mandelino ime označava nesebičnog, velikodušnog, pravednog i poniznog borca za slobodu, čovjeka koji je izveo iz ropstva ugnjetavan i potlačen crnački narod iz ralja aparthejda i koji je čisto oličenje filantropa.

Koliko puta se na zemlji stvorio doslovni pakao u ime „demokracije“ i „ljudskih prava?“ „Sloboda, jednakost, bratstvo,“ donijeli su kraljevinu terora u Francuskoj i masovni pokolj oko 40-ak tisuća ljudi na giljotinama; komunizam u Kini odnio je također milijune života, dok je „sloboda“ u boljševičkoj Rusiji i Kambodži uzela također milijune života. Navodna „ljudska prava“ iza kojih se skriva apsolutni teror, očito nisu imala prevelikog značenja. Ista stvar dogodila se i u „ozloglašenoj“ Južnoafričkoj Republici, pa je od ukidanja aparthejda i dolaska Mandele na vlast, pobijeno na tisuće bijelaca, mahom farmera, a sama država postala je središte apsolutnog kaosa, žestokog fizičkog i seksualnog nasilja, kako prema bijelcima tako i među samim crncima.

Baš poput lažnog imidža Martina Luthera Kinga, koji je promovirao mir, a prakticirao strategiju poticanja nasilja te zapravo bio teški znanstveni plagijator i seksualni perverznjak, Mandelin imidž u javnosti također ima potpuno izopačeni status „svetosti.“

Zašto je Mandela bio uopće zatvoren?

Jeste li se ikad zapitali zašto je točno Mandela bio u zatvoru? Zato što je bio crnac?! Niti jedan medij nikada nije pisao ništa o tome, pa se u javnosti stvorila očekivana slika da je Mandela „gulio" 27 godina samo zato što je bio crnac, a „zli" bijelci u JAR-u navodno su iz dna duše mrzili crnce. Generalni problem javnosti je taj što nikada kritički ne gleda na medijske priče i samo se rijetki doista posvećuju barem djelomičnom istraživanju neke osobe ili događaja.

Prije svega, Mandela je prvi put došao na metu vlasti JAR-a, nakon što je iznio mišljenje kako ANC, koji je u to doba bio ilegalna organizacije, nije imao alternativu nego da provede oružanu akciju u znak otpora. Godine 1956., Mandela je uhićen zajedno s većinom ANC-ovih lidera zbog optužbi a veleizdaju uslijed poticanja nasilne revolucije protiv državnih vlasti. Ipak, suđenje je Mandeli donijelo slobodu 1958., ali je već 1960., uslijed brojnih rasnih nemira ponovno uhićen, ovoga puta bez optužbe. Ipak, optužbe su povučene i nakon 6 godina, točnije, 26. ožujka 1961., Mandela je pušten na slobodu.

Ideje provedene u djela

No, Mandela nije mirovao. Preobučen u vozača, Mandela je prikriven putovao po JAR-u i organizirao ćelije ANC-a i regrutirao nove teroriste. Dana 29. svibnja 1962., Mandela je inicirao masovni štrajk, a policija je raspisala tjeralicu za njim. Mandela je pritom ustrajao na činjenici da ANC mora i dalje težiti oružanom sukobu i upotrebi nasilja, jer je samo političko ratovanje bilo preslabo za njihovom težnjom o „crnačkoj slobodi."

Mandela, inspiriran komunističkim učenjima i djelima Fidela Castra te gerilskim ratovima Mao Zedonga i Che Guevare, osnovao je 1961. skupinu Umkhonto we Sizwe (Koplje nacije ili prema rječniku Zulua, MK). MK je bio militantno krilo ANC-a, čija svrha je bila oružanim i nasilnim napadima na infrastrukturu, srušiti režim aparthejda. U osnivanju MK sudjelovali su još Walter Sisulu i dugogodišnji vođa Komunističke partije JAR-a, Joe Slovo, inače Židov, a pokazat će se da nije bio jedini pripadnik „odabranog naroda" među vođama skupine.

MK, s Mandelom kao jednim od glavnih vođa skupine, kovao je plan o sabotažama, kojima navodno nije bio cilj ubijanje civila, ali su oni neizbježno bili žrtve, a kako se pokazalo, mahom su to bile žene i djeca, a dobar dio njih pripadao je crnačkoj populaciji. Počevši 16. prosinca 1961., MK je krenuo u sabotaže isprva ciljajući

državnu infrastrukturu, poput elektrana i vladinih ureda, što je trajalo punih 18 mjeseci.

Vodstvo ANC-a složilo se oko toga da se Mandelu pošalje na put po drugim afričkim zemljama, kako bi prikupio financijska sredstva za buduće terorističke akcije. Etiopija, Egipat, Tunis, Maroko, Mali, Sierra Leone, Liberija, Senegal itd., od čijih je političkih vođa dobivao financijska sredstva za aktivnosti MK. U Etiopiji je Mandela započeo i šestomjesečnu obuku za gerilsko ratovanje, ali je nakon dva mjeseca otišao natrag u JAR.

Pomućeni planovi

Mandela je nedugo po dolasku u JAR uhićen te je zatvoren u Johanesburgu, uz optužnicu da je poticao radničke štrajkove te da je napustio zemlju bez odobrenja. Mandela je odmah počeo pripremati svoj slučaj kao prezentaciju ANC-ova moralnog otpora prema rasizmu.

Međutim, 1963., vlasti su prikupile informacije o daljnjem djelovanju MK, te su 11. srpnja 1963. izvršile raciju na farmu poznatu pod imenom „Rivonia." Dotična farma bila je u vlasništvu Arthura Goldreicha, još jednog od Židova upletenih u cijelu priču, koji je također bio eminentna ličnost u samom MK-u. Ukupno je uhićeno osmero ljudi: Denis Goldberg (Židov), Rusty Bernstein (Židov), Arthur Goldreich (Židov), Bob Hepple (Židov), Govan Mbeki, Ahmed Kathrada, Raymond Mhlaba i ANC-ov vođa Walter Sisulu.

Racijom je otkriven plan za terorističke akcije poznat kao „Operacija Mayibuye." Mandela, koji je već bio u zatvoru, inzistirao je na tome da je otkriveni dokument bio tek „nacrt" kojeg nisu smatrali realnim. Međutim, Mandela je često opovrgavao činjenicu i da je komunist, iako se godinama kasnije razotkrilo da je to laž, budući da je pomoću brojnih dokumenata dokazano da je Mandela bio dugogodišnji član Komunističke partije JAR-a.

Mandela je tako bio jedan od prvih začetnika ideje o oružanoj revoluciji iz koje je

stvorena gerilska organizacija Umkhonto we Sizwe, koja je kasnije počinila čitav niz teških terorističkih napada, u kojima su nerijetko stradale žene i djeca, a bilo je i žrtava crnačke populacije.

Mandela je na suđenju poznatom kao „Proces Rivonia," zajedno s ostalima optužen za sabotažu i urotu nasilnog rušenja vlasti, a za kaznu je tužiteljstvo predlagalo smrtnu kaznu. Sve skupa, MK je optužen za 193 čina sabotaže.

Mandela je o svemu dao svoju izjavu, rekavši:

> *„Početkom lipnja 1961., nakon duge i tjeskobne procjene južnoafričke situacije, ja i neki od kolega, došli smo do zaključka kako je nasilje u ovoj zemlji neizbježno te da je nerealno i pogrešno da afrički vođe nastave propovijedati mir i nenasilje u vrijeme kada vlada na naše mirne zahtjeve odgovara silom. Takav zaključak nije bio jednostavan. On je došao tek kad je sve drugo propalo, kada su svi drugi oblici mirnog prosvjeda bili zabranjeni, tada je donesena odluka da se krene u nasilne oblike borbe i da se oformi Umkhonto we Sizwe.*"

Nije uopće upitno da li je Mandelin zaključak bio opravdan, kada je u pitanju nasilje. Ono što se ovdje želi iznijeti je činjenica da se jedna osoba želi prikazati kao svojevrsno božanstvo koje tobože želi „mir svim ljudima."

ANC-ov vođa, Walter Sisulu, svjedočio je na suđenju kako je „Operaciju Mayibuye" osmislio Arthur Goldreich, član Vrhovnog zapovjedništva i bivši član cionističkog podzemlja u Palestini. SIsulu je izjavio kako su sabotaže bile nužne, ali da nije bilo namjere da se nekoga ubije. Međutim, sudac je napomenuo kako je jedan prolaznik bio ubijen uslijed eksplozije u poštanskom uredu, na što je SIsulu rekao „sranja se događaju."

Sve u svemu, suđenje je uz brdo dokaznog materijala završilo time da je utvrđeno kako je Mandela bio vodeća ličnost iza Umkhonto we Sizwe, organizacije koja je i nakon svega nastavila svoj teror, s mnogo većim brojem žrtava. Sam plan „Operacija Mayibuye," proglašen je planom za gerilski rat koji je trebao kulminirati rušenjem vlade JAR-a.

Samo zbog međunarodnog pritiska su osuđenici završili s doživotnim kaznama, a ne obješeni, iako je tužiteljstvo zahtijevalo suprotno. Neovisno o blažoj kazni, JAR nije prošao dobro u međunarodnim odnosima, a svi su diljem svijeta pričali kako je Mandela nepravedno osuđen zbog poticanja nasilja.

Zanimljivo, Mandeli je 1985. tadašnji premijer JAR-a, predložio je puštanje ukoliko odbaci svoje ideale nasilja. Mandela je odbio, a iste godine vlasti su ušle u

pregovore s Mandelom kako bi osigurali vlastiti opstanak. Sve do 1990., Mandela je živio u bungalovu u zatvoru Victor Verster, a zanimljivo je da niti u jednom trenutku svojeg služenja kazne nije bio niti mučen niti podvrgnut ikakvom teroru, što je doista neočekivano od jedne „rasističke" vlade.

Nastavak terora

Iako je vođa bio zatvoren, MK je nastavio s napadima. Godine 1983. podmetnuta je bomba u jednoj crkvi u blizini sjedišta Južnoafričkih zračnih snaga. Rezultat je bio 19-ero mrtvih i 217 ranjenih. Tijekom idućih desetak godina, bombaški napadi su se nastavili.

Godine 1985., bomba postavljena u kantu za smeće u području poznatom kao Natal South Coast ubila je 5 civila i ranila 40 osoba, a sve to dogodilo se tik pred Božić. Godine 1986., bomba je podmetnuta u jednom kafiću, a ubila je troje civila i ranila još 69. Zanimljivo, Robert McBride, izvršitelj napada, dobio je smrtnu kaznu, ali je naknadno dobio amnestiju te postao viši policijski službenik poznat po neumoljivoj korumpiranosti!

Pored još čitavog niza drugih bombaških napada, MK je provodio strategiju postavljanja protupješačkih i protutenkovskih mina na ruralnim cestama. Taktika je naknadno napuštena, nakon što se ispostavilo da su žrtve mahom civili, a posebno crnci. ANC je procijenio da je u 30 eksplozija stradalo 23-oje ljudi.

Mračne slike komunizma skrivene od javnosti

ANC-ova „kampanja sabotaža" i bombaških napada nastavila se kroz trideset godina, uz mnoge civilne žrtve, što je čak i u SAD-u dovelo do toga da je skupina proglašena terorističkom, iako to u nekom političkom smislu ne znači previše.

Zanimljivo je istaknuti da se u Angoli, susjednoj zemlji JAR-a, nalazila ANC-ova baza „Quatro," zloglasni pritvor, gdje su pripadnici stranke mučili, a nerijetko i ubijali na desetke vlastitih pristaša zbog sumnje za špijunažu, što očito nije bila paranoidna praksa samo u komunističkim režimima SSSR-a, Jugoslavije i ostalih zemalja Istočnog bloka. Istočnonjemački agenti STASI-ja bili su ti koji su ANC-ove pristaše podučili da svakog tko propitkuje dogmu ANC-a, treba gledati kao potencijalnog špijuna i izdajnika.

Procijenjeno je da je tijekom režima aparthejda ubijeno oko 7000 crnaca u periodu od 46 godina vladavine tog režima. Međutim, između 1990. i 1994., ubijeno je više od 14 000 ljudi, a to je razdoblje u kojem je ANC postao potpuno legitimna stranka i razdoblje kada je međusobno crnačko nasilje poprimilo enormne razmjere, koje

vlada i dan danas, godinama nakon aparthejda.

ANC je sustavno ubijao sve svoje rivale i one na koje su sumnjali kako su špijuni – najčešće su to vršili metodom poznatom kao „necklacing," prema kojoj se na guma polivena benzinom stavljala oko vrata žrtvi te potom zapalila.

Suočeni s dokazima o okrutnosti ANC-a i MK-a, iz Zaklade Neslona Mandele svojedobno se pokušao očistiti ukaljani obraz „svete ličnosti" Mandele te uljepšati mračna strana utopije komunizma:

> *„U petak navečer, glasnogovornik Zaklade Nelsona Mandele rekao je: 'Mi ne vjerujemo da postoji dokaz da je Madiba [usvojeno ime Mandele unutar njegovog klana] bio član Partije. … Dokazi koji su bili izneseni su slabi u usporedbi s onima koji to poriču, a tu je i Madibino uporno opovrgavanje te činjenice punih 50 godina. Razumljivo je da bi se Madiba mogao upustiti u legalističku kazuistiku, ali ne bi dao potpuno lažnu izjavu'."*

Dokazi govore jedno, a mediji i oni privrženi lažnom svecu govore drugo. No, sasvim je nevažno je li Mandela bio doista član neke stranke i kakve je ideale slijedio. Ono što je važnije je to na koji je način dospio u zatvor, a još važnije je ono što je ostavio iza sebe – zemlju kojom vladaju crnački komunisti, zemlju s enormnom stopom kriminala, ubojstava i silovanja te zemlju u kojoj se godinama nesmetano odvija masovno ubijanje tisuća bijelih ljudi na najokrutnije načine.

„Go safely Umkhonto. Umkhonto we Sizwe. We the members of the Umkhonto have pledged ourselves to kill them — kill the whites." To su riječi kojima je Mandela slavio svoj teror, a koje su zabilježile i kamere.

Nelson Mandela je za svoja „junačka" djela i borbu za „ljudska prava" dobio više od 250 međunarodnih priznanja, a među njima i Nobelovu nagradu za mir ●

KAMO ĆETE BJEŽATI
KAD EUROPE VIŠE NE BUDE?
— WWW.WHITEGENOCIDEPROJECT.COM —

To je razlog
ZAŠTO SE BORIMO!

Jean Raspail
Kamp svetaca | poglavlje 3

Sad odjednom, opuštena uma, profesorov želudac počeo je osjećati veliku glad. I odjednom se sjetio drugih proždrljivih bljeskova, posebno onih kolosalnih želja za hranom kojima čovjek podlegne nakon noći dobro nagrađenih ljubavlju. Te daleke strasti sada su bile tek nejasne senzacije, sjećanja bez žaljenja. No, jela koja su slijedila nakon njihovog zova – improvizirana jela za dvoje, konzumirana upravo na ovom mjestu – još uvijek su stajala u njegovom sjećanju, oštra i jasna. Velike ravne kriške domaćeg kruha, tamne dimljene šunke s planine, sušeni ovčji sir sa sela, masline iz terasastih gajeva, marelice iz vrta, ogrezle na suncu i vina sa stjenovitih padina, samo malko opora. Sve je to još uvijek bilo u kući, nadohvat ruke: kruh, u ormariću s križem urezanim na poklopac; masline, u kamenom loncu; šunka, koja visi s grede u kuhinji; vino i sir, vani, ispod stepenica, poput redova knjiga poredanih na slabo osvijetljenim policama. … Nije prošao ni tren i sve je bilo vani, razasuto po masivnom stolu. Na trenutak, pluto u boci se čvrsto držalo. Kada je konačno popustilo, s malim oštrim praskom, poznati zvuk ispunio je sobu s nekom vrstom senzualne radosti. A starom profesoru učinilo se još jednom, večeras, da slavi čin ljubavi.

Natočio si je malo vina, jednu izvrsnu čašu za njegovu žeđ, zatim jednu za njegovo zadovoljstvo, dotičući svoje usne dozom hvalisanja za očitu neumjerenost. Šunku je narezao na fine, tanke kriške, rasporedivši ih uredno na kositreni tanjur, stavio je par maslina, postavio sir na podlogu od lišća grožđa, a voće u veliku ravnu košaru. Zatim je sjeo pred svoju večeru i nasmiješio se zadovoljnim osmjehom. Bio je zaljubljen. I kao bilo koji uspješan tužitelj, našao se sada licem u lice s onom koju je volio, nasamo. Ipak, večeras to nije bila žena, niti uopće živo biće,

već bezbroj srodnih slika oblikovanih u neku vrstu projekcije njegova vlastitog unutarnjeg bića. Poput srebrne vilice, na primjer, s dobro izlizanim zupcima i nekim majčinskim inicijalima predaka, sada gotovo potpuno glatkih od izlizanosti. Znatiželjan predmet, zapravo, kada pomislite da ga je Zapadni svijet izmislio zbog pristojnosti, iako trećina ljudske rase još uvijek grabi svoju hranu vlastitim prstima. A kristal, uvijek postavljen u niz od četiri, tako očajno beskoristan. Pa, zašto ne? Zašto bez stakala, kao neotesanci? Zašto ih prestati postavljati, jednostavno zbog brazilske šume koja je umirala od žeđi, ili zato što je Indija gutala tifus svakim gutljajem blata iz njihovih osušenih bunara? Neka rogonje dođu pokucati na vrata s njihovim osvetničkim prijetnjama. Nema dijeljenja u ljubavi. Ostatak svijeta se može otići objesiti. Oni čak niti ne postoje. Pa što onda ako su one tisuće bile na maršu, namagarčeni i otuđeni od užitaka života? Još bolje! … I tako, profesor je postavio četiri čaše, poredavši ih u red. Zatim je pomaknuo svjetiljku kako bi dobio više svijetla, a one su zasjale poput zvijezda. Dalje, poviše, rustikalni kovčeg, velik i nepokretan. Tri stoljeća, s oca na sina, kako je mladić rekao, i tako sigurni u sve to. A u tom kovčegu tako beskrajna zaliha stolnjaka i rupčića, jastučnica i plahti, krpa za prašinu i finog lana, proizvoda drugog doba, platna da bi trajala vječno, u velikim debelim hrpama, tako čvrsto upakiranih samo izvana, da on nikada nije trebao koristiti druga kućanska blaga skrivena iza njih, sve od mirisa lavande, koja je njegova majka, ili njena, tako davno složila, nikad prošivena šavom za njihovu sirotinju sve dok nije bila iznošena i dostojno skrpana. ali s puno dobre koristi u njima dosad, uvjerenja – drage, razborite duše kakove su bile – da je neobuzdano dobročinstvo, nakon svega, grijeh protiv samog sebe. Sve u svemu, previše. Naroda koje niste niti poznavali. Čak niti odavde. Samo bezimeni ljudi.

Rojenje posvuda. I tako strašno pametno! Širenje kroz gradove, kuće i domove. Poput crva praveći svoj put u tisućama, u tisućama na siguran način. Kroz proreze u vašim poštanskim sandučićima, moleći za pomoć, s njihovim zastrašujućim slikama koje strše iz koverti iz dana u dan, tvrdeći da rade u ime jedne ili druge organizacije. Gmižući unutra. Kroz novine, radio, crkve, putem ove frakcije ili one, sve dok nisu svi oko vas, kamo god pogledate. Cijele zemlje pune, prepune mučnih žalbi, molbi koje se čine više kao prijetnje, ali ne više prosjačenje za lanom, već za provjerama njihovih računa. A kroz neko vrijeme se pogorša. Ubrzo ih vidite na televiziji, horde njih, uzburkani su, umiru na tisuće, a bezimena mesnica postaje značajka, kontinuirana predstava, s njihovim majstorima ceremonije i redovnim sitničarima. Siromašni su prekrili zemlju. Izrugivanje samima sebi postao je dnevni red; sreća, znak dekadencije. Bilo kakvo zadovoljstvo? Izvan svake rasprave. Čak i u selu gospodina Calguesa, ako ste pokušali dati kakvo dobro platno, oni bi pomislili kako ste samo snishodljivi. Ne, dobročinstvo nije moglo ublažiti vašu krivnju. Samo je moglo učiniti da se osjećate još opakije i još više posramljeno. I tako, na taj dan on se dobro sjetio, profesor je zatvorio svoje ormare i škrinje, svoj podrum i smočnicu, zatvorio ih jednom za svagda prema vanjskom svijetu. Istoga dana kada je posljednji papa prodao Vatikan. Blaga, knjižnica, slike, freske, tijare,

namještaj, kipove – da, papa je sve prodao, dok je kršćanstvo pozdravljalo, a većina razdražljivih među njima, uhvaćeni u pošasti, upitali su se ne bi li trebali učiniti isto i također se pretvoriti u sirotinju. Beskorisna herojstva u vječnom poretku stvari. Sve je to bacio u bezdan: nije brinuo o tome koliko ni o ruralnom proračunu Pakistana za jednu godinu! Moralno, on je samo dokazao koliko je zapravo bogat, poput nekog maharadže lišenog službenim dekretom. Treći svijet je bio brz da se baci na njega, a u kratkom roku on je pao u nemilost. Od tog trenutka nadalje, Njegova Svetost se kloparala u ružnoj, napuštenoj palači, ogoljenoj do zidova prema njegovom vlastitom dizajnu. I on je umro, u svojim praznim odajama, u običnom željeznom krevetu, između kuhinjskog stola i tri pletena stolca, poput bilo kojeg običnog svećenika s gradske periferije. Šteta, nema razapinjanja na zahtjev pred okupljenim mnoštvom. Novi papa bio je izabran u vrijeme kada je gospodin Calgues umirovljen. Jedan čovjek, čeznutljivo je zauzeo mjesto na vatikanskom prijestolju od slame. Drugi, još u svome selu, bio je samo s jednom mišlju: uživati najbolje što je moguće u svojim zemaljskom imetku, ovdje u okruženju koje mu je najbolje odgovaralo … Dakle, hvala Bogu za nježnu šunku i mirisni kruh te blago rashlađeno vino! I pijmo za davni svijet i za one koji se u svemu tome mogu još uvijek osjećati kao kod kuće!

Dok je starac sjedio tamo, jedući i pijući, uživajući gutljaj po gutljaj, lutao je očima po prostranoj sobi. Dugotrajan posao, budući da se njegov pogled zaustavljao na svemu što je dotaknuo, a pogotovo jer je svaki susret bio novi čin ljubavi. Tu i tamo njegove oči bi se ispunile suzama, ali to su bile suze radosnice. Svaki predmet u toj kući proglasio je dostojanstvenim one koji su živjeli ovdje – njihovu diskreciju, njihovu ispravnost, njihovu rezerviranost, njihov ukus za one čvrste tradicije koje je jedna generacija mogla prenijeti na drugu, tako dugo dok je i dalje nosila ponos u sebi. A starčeva duša je bila u svemu, također. U finim starim vezovima, rustikalnim klupama, Djevici urezanoj u drvo, velikim stolicama od trske, heksagonskim pločicama, gredama na stropu, raspelu od bjelokosti koje je ukrašeno grančicom sušenog šimšira i stotinama drugih stvari … Čovjekove su stvari te koje ga doista definiraju, daleko više od njegovih ideja; zbog čega je zapadni svijet izgubio svoje samopoštovanje i zbog čega je začepio autoputove u tom ključnom trenutku, bježeći prema sjeveru u čoporima, nesumnjivo svjestan da je već bio osuđen na propast, svojim prekomjernim samo-izlučivanjem, kao što su bile ružne monstruoznosti koje više nisu bile vrijedne obrane. Može li to, možda, biti jedno od objašnjenja?

U jedanaest sati te večeri spiker na nacionalnom kanalu pročitao je novo priopćenje:

„Vladini izvori zabilježili su s određenim zaprepaštenjem masovni egzodus stanovništva koje je trenutno na putu kroz jug. Dok ovaj potez gledaju sa zabrinutošću, oni ne osjećaju opravdanost savjetovati protiv toga, s obzirom na

neviđenu prirodu situacije. Vojska i policija stavljeni su u stanje najveće pripravnosti kako bi pomogli u održavanju reda i kako bi pratili da se migracija ne miješa s protokom esencijalnog vojnog materijala koji je na putu sa sjevera. Izvanredno stanje proglašeno je u četiri ureda koja graniče s obalom, pod zapovjedništvom podtajnika, gospodina Jeana Perreta, osobnog predstavnika predsjednika republike. Vojska će uložiti svaki napor da zaštiti svu ostavljenu imovinu, ukoliko druge dužnosti to dopuste. Vladini izvori potvrdili su da će se predsjednik republike obratiti naciji u ponoć, večeras, s porukom ozbiljne zabrinutosti …“

I opet, to je sve. U svijetu predugo izloženom verbalnom bjesnilu, takva sažetost je najimpresivnija. „Da li klepetala uvijek umiru bez riječi“ zamislio se profesor. Zatim je odabrao knjigu, natočio si piće, zapalio svoju lulu i čekao ponoć …

Pandora
vijesti za koje vlast i mediji ne žele da znate

STARI BROJEVI REVOLTA

KAKO MOŽEŠ POMOĆI KAO POJEDINAC?

PREDBILJEŽI SVOJE POZNANIKE UPISOM NJIHOVE E-MAIL ADRESE NA NAŠOJ STRANICI, KLIKOM NA "PREDBILJEŽBE ZA REVOLT"

očuvajmo naše naslijeđe